

ТЕРИ БИСОН АНГЕЛИТЕ НА ЧАРЛИ

Превод от английски: Христо Поцаков, —

chitanka.info

Чук-чук!

Винаги спя леко. Седнах и облякох ризата си. Сгънах одеалото и заедно с възглавницата го пхнах зад кушетката. Клиентите не трябва да знаят, че живея в офиса.

Чук-чук!

— Частният детектив по свръхестественото ли е?

Скрих бутилката с уиски в чекмеджето на масата и отворих вратата, като държах в ръката си подвижния телефон, за да създам впечатление, че работя.

— С какво мога да помогна?

— Вие ли сте Джек Валон, частен детектив по свръхестествени явления?

Посетителката имаше неопределената възраст между трийсет и петдесет години, която прави меки мъжете, а жените по-пикантни — особено тези, които имат вкус и чувство за класа. В нея като че ли и едното и другото бе в изобилие.

— Вилон, а не Валон — поправих я аз. — И...

— Каква е разликата? — промъкна се тя край мен в офиса, без да дочака покана и не скри чувството си на отвращение. — Вие, какво, нямате ли връзка?

— Разбира се, че имам. Но не я слагам в осем сутрин.

— Тогава сложете я и да тръгваме. Вече е почти девет.

— А вие...?

— Аз съм клиент, който плаща. И да не си губим времето за глупости — заяви тя и извади от чантичката си кутия „Кемъл“. — Казвам се Едит Пранг и съм директор на Ню-Орлеанския музей за изкуство и древности. И мога да платя по сметка дори повече, ако побързате.

— Тук не се пуши, госпожо Пранг.

— Госпожица, ала имаме твърде малко време — отрязва тя, пускайки дим в лицето ми. — Полицията вече е там.

— Вече — къде?

— Там, където отиваме.

Тя щракна чантичката си и мълчаливо се отправи към вратата, но преди това ми връчи две причини, за да я последвам. На всяка от тях беше отпечатан портрета на президент, който рядко ми се удаваше да държа в ръцете си.

— А сега, когато вече съм зает с вашия въпрос — казах, докато сгъвах банкнотите и излизах след нея на „Бърбън стрийт“, може би ще ме запознаете в какво се състои работата?

— По пътя — подхвърли тя, отключвайки с кодовия си ключ изцяло БМВ. Модел 740. Виждал съм го по списанията. Седалките бяха тапицирани с маслено проблясваща кожа, арматурното табло беше от кестен, с вграден дисплей на системата GPS^[1], а огромният осем цилиндров двигател оживя с басово бръмчене. Едва тръгнахме от местото си и госпожица Пранг запали нова цигара от фасата на предишната.

— Както вече ви казах, аз съм директор на Ню-Орлеанския музей за изкуство и древности.

— По моему току-що минахте на червена светлина.

— Преди две години започнахме разкопките по крайбрежието на Мексиканския залив — продължи тя, като даде газ след пресечката. — И стигнахме да предколумбово погребение.

— Мисля, че тук имаше „стоп“...

— Направихме забележително откритие: намерихме голяма статуя в почти безупречно състояние, която в туземните легенди се упоменава като Вера Крус Енорме, т.е. гигантът от Вера Крус. Ние се свързахме с Лувъра...

— С Лувъра ли? — попитах, докато доближавахме следващата пресечка и затворих очи.

— Ние се обърнахме към родственото учреждение, защото статуята имаше поразително сходство с подобни изваяния във Франция. Ето, вижте нашата.

Тя ми протегна снимка. Аз откряхнах клепачи — толкова, колкото да забележа изображението. Високата фигура беше примерно два пъти по-висока, от стоящия до нея мъж. Изпъкналите ѝ очи, отпуснатите рамене и озъбената морда ми се сториха познати.

— Горгон ли е?

— Точно така. Много напомня на горгоните от катедралата „Парижката света Богородица“.

Аз започнах да съобразявам нещо — поне така ми се стори.

— Защо вие сте предположили наличие на свръхестествена връзка?

— Разбира се, че не сме! — изкриви лице Пранг. — Отначало предположихме, че статуята е направена от французи през 20-ти век, по време на дългото управление на император Максимилян. Някакво забравено от всички подражание.

— В зоната на училище скоростта трябва да се намали — отбелязах аз, отново закривайки очи.

— Но даже и в такъв случай, статуята би представлявала голяма историческа ценност. Енорме го откараха в охраняем склад, защото в Мексико е пълно с крадци, на които стойността на древностите е прекрасно известна, дори и тази на фалшификатите.

Аз слушах воя на сирена. Макар и да не дружа с ченгетата, сега много се надявах именно те да ни гонят. Но щяха ли да успеят?

— Това се случи преди месец, в нощта на пълнолуние. На следващият ден намериха двамата от охраната мъртви. Обезглавени. А Енорме се издири в своя гроб.

— Ясно. Тогава се сетихте, че имате работа с древно проклятие...

— Съвсем не е така! — изрева Пранг, надхвърляйки воя на измъчените до смърт гуми. — Реших, че някой иска да изплаши селяните и да получи повод да ни шантажира. За да не се вдигне шум, дадох рушвет на когото трябва от властите, а Енорме го опаковахме в сандък, за да я отпратим в Ню-Орлеан.

— Потулили сте убийството!?

— Две убийства — уточни спокойно тя. — В съвременен Мексико, това не е трудно.

Колата плавно намали скорост и спря. Аз отворих очи и видях, че се намираме на паркинга около музея. Никога не съм мислил, че ще бъда толкова щастлив да изляза от БМВ 740, и то само след едно пътуване.

Пранг се задържа на прага на луксозното возило, за да запали нова цигара от старата.

— Лувърът изпрати свой специалист да огледа Енорме, той пристигна вчера вечерта.

Тръгнах след клиентката си през широките парадни врати на музея. Ние префучахме през залите и се спуснахме по къса стълбичка.

— Но миналата нощ... — замълча тя.

— Какво се е случило през миналата нощ?

— Вие сте детектив — отбеляза тя, промъквайки се през вратата с табелка „вход за външни лица забранен“. — И вие ще кажете.

Ние влязохме в просторна, полусутеренна лаборатория, чиято странична стена бе остъклена. Всичките ѝ прозорци бяха разбити, а в помещението се тълпяха ченгета. Въздухът беше изпълнен с противен сладникав аромат.

Двама униформени полицаи с гумени ръкавици стояха недалеко от вратата, около купчина раздрани дрехи и плът. Екип от медицински експерти фотографираше обстановката и си водеше бележки.

Аз се доближих до тях. В мен се бореха любопитството и чувството за гадене. Какво ли не им се е случвало да видят на частните детективи, но човек с откъсната глава — рядко.

Погнусата в мен победи.

— Нашият бивш началник на охраната — поясни Пранг, кимвайки към обезглавеното на пода тяло, след като се бях върнал от тоалетната. — Той понаглеждаше Енорме, когато миналата нощ я извадихме от сандъка. А вас ви докарах тук възможно най-скоро, за да изясните каквото можете, докато полицията не е зацапала с крака напълно местото на престъплението. Нищо не съм им казала за случая в Мексико. Не искам да конфискуват статуята, преди нещо да разберам.

— Разбирам.

— А тоя какво прави тук, по дяволите? — приближи се към нас Айк Уърд, шефът на градската полиция, който работеше по системата „първо стреляй, после питай“. — Категорично не желая този ловец на привидения да ми се мотае из краката. Тук е място на престъпление.

— Господин Вилон е новият ни началник на охраната — заяви Пранг. — Той ще представлява музея при това разследване.

— Най-главното е да го държите по-далече от мен! — изграка Уърд, демонстрирайки широкия си гръб.

— Не ми казахте, че сте познати с Уърд — отбеляза Пранг, когато шефът на полицията се отдалечи на безопасно разстояние.

— А вие не сте ме питали. Между другото, вие също не ми казахте, че съм ваш служащ.

— Това е временно назначение. То ви дава официален статус при контактите с полицията.

Възползвах се от новото си положение и докато момчетата на Уърд от отдел „убийства“ търсеха улики на местопрестъплението, аз ги следвах на почтително разстояние.

Разбитите прозорци гледаха на изток. През отворите им видях посипаната със стъкла авто-стоянка. Оттук следваше, че стъклата са били разбити отвътре. Очевидна някой се е промъкнал в склада, а след това е избил стъклото, да допуснем, че за да натовари статуята на очакващ отдолу камион.

Излязох на улицата. Върху асфалта забелязах размазана кръв. И кървави, постепенно избледняващи следи, веригата на които се проточваше от стоянката към улицата.

Не бяха следи от гуми, които търсех. А отпечатьци на крака. Отпечатьци, видът на които вледеняваше душата. По-точно щеше да я вледени, ако аз наистина вярвах в свръхестественото, станало моя професия.

Бяха отпечатьци на огромни крака с три пръста.

Връщайки се, аз наблюдавах известно време как медицинските експерти опаковат моят предшественик в два чувала — голям и малък. След това намерих госпожица Пранг, която делово отваряше втора кутия „Кемал“.

— Трябва да поговорим — рекох аз.

— Горе.

Прозорците на кабинета ѝ гледаха към стоянката. Аз я заведох до прозореца и ѝ показах отпечатьците.

— Значи е истина — прошепна тя. — То е живо.

Никога не можех да разбера защо хората вярват в свръхестественото. Впечатлението е такова, сякаш самото съществуване на ирационалното ги успокоява по някакъв начин.

— Да не правим прибързани изводи, госпожице Пранг. Не бихте ли могли *точно* да ми преразкажете легендата на ацтеките за Енорме?

— На олмеките — поправи ме тя. — В нея няма нищо особено, обичайни измислици. Пълнолуние, обезглавени жертви, човешки жертвоприношения и така нататък. Намерихме в гробницата цял куп кости, в основната си част на млади девойки. Ако се вярва на легендата, то на Енорме се полагало да я хранят веднъж в месеца. С девственици, разбира се — засмя се тя и запали нова цигара. — Затова

смятах, че не ме грози опасност. И мислех, че това е обичайна приказка за отпъждане на разни простаци. До днешния ден.

— А сега?

— Сега ще говорите вие, нали сте частен детектив? Вече не трябва ли у вас да са се появили подозрения или нещо от този род?

— Подозрения още няма. Впрочем аз съм уверен, че тук има някаква мистификация. Хитроумна и смъртно опасна, последното е съвсем точно.

— Искам да върна Енорме — заяви Пранг. — Плюя на мистификациите — това е откритие на века и то принадлежи на моя музей. Затова съм тук. И никога няма да си върна статуята, ако не я открием по-бързо от полицията.

— За тях тя е открадната собственост. И можем да разчитаме, че Уърд няма да позволи на пресата да узнае за отпечатъците — във всеки случай дотогава, докато не се появи обяснение. Той не обича да изглежда като идиот.

— Аз също — отбеляза Пранг. — С какво ще започнем?

— Ще започнем — заговорих аз, докато се отправях към вратата, — с предположението къде бихме скрили статуята, ако искахме всички да повярват, че тя е оживяло чудовище от легендите. А след това ще се отправим на това място и ще я вземем.

— Чакайте! Идвам с вас.

Гробищата в Ню-Орлеан се наричат „градове на мъртвите“, защото всички те са наредени с дълги редове от фамилни гробници, напомнящи къщички. Никого не погребват в земята, поради високото ниво на подпочвените води.

Най-близкото гробище се казваше „Гара на мъртвите“ и бе разположено на четвърт миля от музея.

— Кое то и трябва да се докаже — отбелязах аз, виждайки следите от взлом върху старинните, ръждясали врати на гробището.

— Защо сте уверени, че всичко това е мистификация? — попита Пранг, докато се промъквахме през изкорубените прътове.

— Защото деветдесет и седем процента от всички свръхестествени явления са груби мистификации.

— А останалите три процента?

— Хитроумни мистификации.

Откъм вратите в три направления се разделяха тесните „улици“ между гробниците. Докато решавах от коя да започнем, изведнъж звънна мобилния ми телефон.

— Джек Вилон. Частен детектив по свръхестественото.

— Убий ме... — произнесе мъжки глас със сънлив и хриплив шепот.

— Кой е?

— Дърво...

— Моето подозрение — отвърнах, докато прибирах телефона в джоба си.

На гробището растеше само едно дърво — огромен дъб, украсен с гирлянди от повет. Гробницата под него се оказа отворена. Разбита. Желязната ѝ врата беше изкъртена от пантите. Вътре се валяха две обезглавени тела, увити в прогнили дрипи. Бяха такива древни и изсъхнали, че вече не воняха. Главите им лежаха редом, вперили в небето пустите си очни орбити.

Но мъртвите тела не ме интересуваха. От гробницата стърчаха, нацелени нагоре, две огромни стъпала. Каменни и с по три пръста.

Ние намерихме Енорме.

Съпроводен от госпожица Пранг, аз влязох в гробницата и попипах голото ходило, след това късите дебели крака — гладки като гранит и хладни като всеки камък.

В гробницата цареше полумрак. Статуята лежеше на пода, между два отворени гроба, откъдето несъмнено бяха изхвърлени телата. Тук намирисваше — не много силно, но в замяна на това още по неприятно. Каменните очи бяха празни и гледаха нагоре.

Аз опипах вълчата морда на Енорме. Камък. Хладен мъртъв камък.

— И сега какво? — прошепна Пранг.

— Намерих вашата собственост. Сега ще позвъним на Уърд и ще му съобщим за този факт. Тогава всичко ще бъде в съответствие със закона.

— Вярвате ли ми вече? — попита Пранг, когато се отправяхме към музея и гледахме как подръчните на Уърд търсят отпечатъци от пръсти, двама работника от гробището затварят гробницата, а товарачите на музея натикват Енорме в карусерията на камион.

— Не.

— Древната статуя оживява в пълнолуние. И убива! Ако това не е свръхестествено, тогава какво?

— Ами нищо. Няма нищо свръхестествено. Всичко си има естествено, научно и материалистическо обяснение. Вие никога ли не сте чели Артур Конан Дойл? Или Едуард О. Нилсън?

— А аз си мислех, че сте частен детектив по свръхестествени явления! — възкликна тя и запали нова цигара от трупа на нейната предшественица. — Затова ви наех.

— Живеем в Ню-Орлеан — напомних, докато вървахме след камиона по посока на музея, а никой не обръщаше внимание на лежащата в карусерията каменна горгона. — Всеки от нас трябва да има специализация — колкото по-причудлива, толкова по-добре. Между другото, аз ви върнах Енорме, не е ли така?

— Да, но всичко това ще се повтори. В предишната нощ, той само се е разтъпкал. А днес ще настъпи истинското пълнолуние.

— Добре. Ще бъда в музея, за да го наблюдавам. Кажете на Уърд, че ръководството му ще обезпечи собствена охрана.

В кабинета на Пранг ние намерихме мъж, който ни очакваше — тънък като прът, тъмнокож и в сако от „Пиер Карден“.

— Бодин — представи се той и протегна ръка. — Лувърът.

— Добре дошли в Ню-Орлеан — приветства го госпожица Пранг. — Какво ще ни кажете?

— Фотографиите се оказаха интересни, но неубедителни — съобщи Бодин и ни демонстрира приборче с размер и форма колкото моят мобилен телефон. — Ще направя квантово-магнитно сканиране и ще съобща резултата.

За щастие още не бяха успели да монтират новите прозорци, затова с помощта на кран, Енорме го преместиха от камиона в лабораторията на музея и го положиха на маса. Едва след началото на вечерта, работниците ремонтираха прозорците и си отидоха.

Докато Бодин сканираше Енорме, Пранг тръгна да си търси цигари. Аз се възползвах от възможността и за първи път огледах както трябва статуята, която ме бяха наели да охранявам. Беше издялана от някакъв гладък камък и не представляваше нищо особено, ако не бе размерът ѝ — около осем фута. Положена на масата, тя вече по-малко

напомняше за средновековна горгона, а повече съответстваше на детската представа за чудовища: големи слепи очи, къси ръце, дебели крака с огромни нокти и два реда каменни „зъби“, такива като на акула. Статуята едновременно напомняше и за творение на майте и за нещо средновековно-европейско, даже малко източно-индийско. В нея се бяха слели чертите на всички чудовища в света, каквито човек можеше да си въобрази.

Бодин се съгласи с моята оценка.

— Нищо особено — рече той. — Ако не беше изсечена от този странен камък, който не се среща никъде в Мексико, статуята нямаше да представлява някакъв интерес. А нейната възраст...

— Възраст ли?

— Съдейки по показанията на моя скенер, статуята в сегашния си вид е на почти половин милион години! Разбира се, сигурно тук има някаква техническа грешка — за камък е твърде малко, а за произведение на изкуството — прекалено много. Сега скенерът отново ще бъде калибриран в Париж — повдигна той приборчето и гордо се усмихна. — Това нещо има денонощна връзка със спътник.

Аз изобразих удивление, защото той явно искаше да ме впечатли.

Всички ние живеем в много малък свят. И в него няма място за привилегии.

Нощта приближаваше. Извадих верния си мобилен телефон и поръчах пица със салам.

— Със салам ли? — заинтересува се току-що върналата се Пранг.

— Луната няма да изгрее преди полунощ. Ако остана тук през цялата нощ, вие ще плащате разходите. А аз не ям прясна пица.

— Тогава нека бъде половината със салам, а другата половина с гъби — реши Пранг, отваряйки нова кутия „Кемъл“. — Аз съм вегетарианка.

В настоящата история за частния детектив, това би станало начало на слабо реални романтични отношения, но животът — моят във всеки случай, беше прекалено реален. Бодин отиде в хотела си (полетът през океана му бе оказал въздействие), а ние с Пранг седнахме в онзи ъгъл на лабораторията, където техниците по време на прекъсвания гледаха телевизия, започнахме да ядем пица и да гледаме новините. За щастие Енорме още не фигурираше в тях.

— Благодарение на Уърд — поясних аз. — Той няма да допусне вестникари към тази история, преди да може да им покаже заподозрян.

— Каква котка е минала пътя на двама ви? — попита тя.

— Осемнайсет години бях ченге. Специализирах се по преговори за освобождаване на заложници. Имаше един случай, когато един директор на училище бе откачил и бе взел за заложници децата от един трети клас. Почти се бях уговорил за тяхното освобождаване, когато Уърд се вмъкна, стреляйки наляво и надясно. Загинаха четири деца и учителят им. А аз пробих стената на глухото мълчание и подадох иск.

— Но Уърд още служи в полицията.

— А аз — не. Сами се досещайте защо. И ми дайте от пицата.

На Пранг ѝ се падна кушетката, на мен креслото.

На мен ми липсваше вечерната порция уиски, но по телевизора показваха Чарли Роуз, а в качеството си на сънотворно, той почти не отстъпва на алкохола. На екрана вървеше повторение на предаване — Стивън Джей Гулд разказваше за сложностите на еволюцията. Моята любима тема.

Но действително ли това бе повторение? Примерно на половината от беседата, към Гулд и Роуз се присъедини Чарлз Дарвин. Познах го по брадата. Мобилният му телефон иззвъня, а Гулд и Роуз се превърнаха в девойки... не, девойките вече бяха три и всички въоръжени до зъби...

Седнах и мигновено разбрах, че съм сънувал. По телевизора повтаряха „Ангелите на Чарли“. През прозореца на лабораторията се лееше меко сребристо сияние — луната изгряваше. В джоба ми, мобилният ми телефон се късаше от звънене.

Отвърнах на повикването, само за да ме оставят на мира.

— Джек Вилон. Частен детектив по свръхестественото.

— Убий ме... — каза същият мъжки глас, като на гробището.

— Кой се обажда?!

Чух изщракване в слушалката, след това стон зад гърба си.

Обърнах се. Какво, още ли сънувах? Твърде се надявах да е така, защото Енорме седеше, вгледан в мен. „Очите“ му бяха широко отворени и отразяваха светлината на изгряващата луна, също като две огромни сребърни монети.

— Събудете се! — прошепнах, тикайки Пранг в пищното бедро.

— Какво! — седна тя на леглото. — По дяволите! Къде ви е пистолетът?

— Не мога да търпя оръжия. Освен това тук никакъв пистолет няма да помогне...

Все още втренчен в мен, Енорме се плъзна от масата с едно плавно движение, грациозно като на котка. И тръгна през стаята към кушетката, разтворил късите си ръце в зловеща смесица от заплаха и молба...

Аз скочих зад леглото, Пранг последва примера ми.

— Кой си ти? — попитах. — Какво искаш?

Енорме се спря и се огледа, сякаш смутен от нещо. След това се обърна и се отправи към прозорците. Простена още веднъж, наведе глава, изби стъклото, заедно с рамката му и изчезна в нощта.

Сигнализацията зави в цялото здание.

Аз изтичах към прозореца, влачейки за ръка Пранг. Тя я дръпна от мен.

— Трябва да изключим сигнализацията! — заяви.

Стоянката се къпеше в лунна светлина. Излязох през разбития прозорец, но от Енорме нямаше и следа. Хладната лунна светлина сякаш се подиграваше над моите убеждения, които сега се търкаляха около мен, заедно с парчетата разбито стъкло.

— Е, сега повярвахте ли? — попита Пранг, тръгнала към мен пускайки облаче дим.

— Дайте ми цигара.

— Мислех, че не пушите.

— Не вярвах и в чудовища.

Пранг позвъни в полицията и каза, че тревогата е била лъжлива. След това взе от мен мобилния ми телефон, за да позвъни на Бодин и да му съобщи истината.

— Incroyable — промърмори той след като пристигна от хотела и го повтори на английски: — Невероятно.

— Има ли новости от Париж? — попитах аз. — Не установиха ли откъде се е взел тоя камък?

Бодин поклати глава:

— Не се е взел от никъде, защото не е камък.

Той ми показва скенера. Даже и моите знания по френски стигаха, за да разбера думата в долната част на екранчето: *Sintheique*.

— Освен това този материал е леко радиоактивен — добави Бодин. — Сега в Париж обработват данните от сканирането, за да изяснят къде е източникът — самият материал или нещо отвътре.

— Още един въпрос — намеси се Пранг, повдигнала брадичка и пощипвайки се по шията. — Защо това нещо не ни откъсна главите?

— Мисля, че е искало да го проследяват — предположих аз. — И е знаело, че ние ще тръгнем по следите му.

— Тогава какво чакаме?! — изви Пранг. — До разсъмване остават още два часа. Длъжни сме да го намерим, докато не е убило още някой друг. А после да струпат цялата вина върху музея.

— Имам предчувствието, че няма да го намерим, докато то само не поиска. Бодин, сканирахте ли очите му?

— Да.

— Възможно ли е те да са фото-рецептори?

— Ще помоля да проверят това в Париж.

— Добре. А докато не пристигне отговор, защо всички да не поспим малко? Ще се срещнем по обед, в моя офис.

— Да спим ли? До обед?! — пъкна Пранг в устата си нова цигара. — А не е ли редно да тръгнем да го търсим?

— Нали казах — имам предчувствие. Какъв частен детектив ще бъда без него? И нима не ми плащате за това?

Утрото е единственото тихо време във Французкия квартал. Когато Пранг и Бодин почукаха на вратата ми, отново сънувах Дарвин, който разпръскваше из вселената девойки-убийци.

— Оказахте се прав за фото-рецепторите — съобщи ми Бодин. — Как се досетихте?

— Очевидно Енорме се активира от лунната светлина — поясних аз. — А какво установиха за радиоактивността?

— Все още чакам отговор.

— Какво правим тук? — попита Пранг, след като огледа кантората ми с не скрито отвращение. — Къде са ви пепелниците?

— Чакаме телефонно позвъняване.

— От кого?

— От нашия приятел, ако догадката ми е вярна. Между другото, тук не се пуши.

— Какъв приятел? — дръпна дълбоко тя дим и го пусна към тавана. — Разкажете по-подробно.

— В телефонното позвъняване на гробището имаше нещо особено. И във вчерашното нощно обаждане също. Не ви ли се е случвало да чуete такъв термин, като „граждански полумрак“^[2]?

Пранг и Бодин поклатиха глави.

— Това са два-сет и шестте минути преди изгрева и залеза — поясних аз. — Половината от времето на полумрак или разсъмване.

Бодин погледна в прозореца.

— Е, какво? Сега сме по пладне.

— Възможно е и Луната да има „граждански полумрак“. Сега сме 12,35 часа, а по данни на Московската обсерватория, днес луната изгрява в 12,57, макар че не можем да я видим. Ако моята теория ми, по-точно предположението ми е вярно...

Телефонът иззвъня.

— Джек Вилон. Частен детектив по свръхестественото.

— Убий ме... — произнесе същия глас. Аз държах апарата така, че Пранг и Бодин също да могат да слушат.

— Зная кой си... — изрекох. — И искам да ти помогна. Къде си?

— В тъмнината... спя...

Изщракване.

— Този ли беше, за който помислих? — попита Пранг.

— Да, вашият Енорме — потвърдих аз. — И звъни само тогава, когато Луната изгрява или залязва.

— Граждански полумрак... — замислено произнесе Бодин. — Веднага след пробуждането или преди заспиването, разумът е открит за най-различни впечатления. Възможно е да е действително и за това същество.

— Когато ми позвъниха на гробището предположих, че беше някакъв шантажист или фалшификатор. Но звънеше самия Енорме. Той искаше да го намерим.

— Убий ме, преди отново да съм убил ли? — уточни Пранг, измъквайки от кутията си последната цигара. — Съвестен караконджул.

— Не е таласъм — уточних аз. — А робот.

— Какво?!

— Странния „камък“, който не е камък. Фото-рецептори. Радиоактивност. Ние си имаме работа с механизъм.

— Тогава кой го е изпратил и с каква цел? — запита Бодин.

— Мисля, че за съжаление на нас ни се случи да видим за какво е предназначен — казах аз. — Това е нещо като боен робот. А за това, кой го е направил...

— Да го оставим за после — прекъсна ме Пранг. — Трябва да си купя цигари. И е време за ядене.

„Chez Toi“^[3] беше най-добрият ресторант във Френския квартал. Това бе приятната страна от работата на директора на крупния музей.

— Идеята за проклятието звучи по-логично — каза Пранг, когато направихме поръчката. — Никой няма да принася в жертва на робот девственици.

— Маите нищо не са знаели за роботите — възразих аз. — Струва ми се, Артър Кларк беше казал, че която и да е достатъчно развита технология изглежда като магия.

— Не. Жюл Верн — поправи ме Бодин. — Ала съм длъжен да призная, че вашата теория съответствува на фактите. По данни от Париж, „камъка“ в действителност представлява някакво вещество, основано на силициеви съединения, съдържащи „молекули-превключватели“, които му позволяват мигновено да преминава от твърдо състояние в еластично.

— Sinthetique! — възкликнах аз и забих вилцата в пилето по провансалски.

— Вашата теория или предположение, както искате го наричайте, не обяснява един факт — заяви Пранг. — Нали още не сте забравили, че Енорме е на половин милион години?

— По-точно на между 477 и 481 хиляди години — потвърди Бодин, сверявайки данните от скенера си.

— Точно така! — отмести Пранг чинията и запали цигара. — Никой не е могъл да направи робот толкова отдавна!

— И да извае статуя също — добави Бодин. — Във всеки случай не и на Земята.

— Съвършено вярно — съгласих се аз.

— Извинявайте, тук не се пуши — заяви келнерът.

— Извънземни ли? — попита Пранг и изпусна колелце дим, колкото детска чинийка. — Значи работата е по-лоша. Сега ми е нужен частен детектив по научна фантастика.

— Той през всичкото време се намира редом до вас — съобщих аз. — Никога не съм вярвал в свръхестественото. Вярвам в реалния свят и както е казал Шекспир: „Има толкова много на небето и на земята, което дори не се е присънвало на нашите мъдреци“.

— Това го е казал Волтер — отбеляза Бодин^[4] — Но вашата идея е убедителна.

— Вие сте се нагледали на кино-сериали — заяви Пранг, подписвайки чек. — Ала какъвто и да се окаже Енорме, искам да го открия и върна. Нали не възразявате, малко да се повозим?

Служителят на ресторанта докара пред входа голямото БМВ и въздъхвайки със съжаление, връчи ключовете му.

— И така, откъде да започнем? — запита Пранг, изсвирвайки от тротоара (а аз закрих очи). — Има ли съображения?

— Не — казах. — Съмнявам се, че Енорме отново ще се скрие в гробището, освен ако...

— Освен ако не поиска отново да го открият — заключи Бодин.

Телефонът на Едит Пранг иззвъня.

— Слушам — рече тя.

— Да, намери ме... Убий ме...

Аз натиснах копчето и превключих телефона на говорител.

— Къде си ти? Събуди ли се?

— Не, спя...

— Къде си? — попита и Пранг.

— В града... града на мъртвите... — започна да отслабва гласът. — Моля ви, убийте ме... докато не съм се събудил...

Изщракване. Телефонен сигнал.

— В града на мъртвите. Нарича се подсказване! — възкликна тя. — Та в Ню-Орлеан, само в чертите на града има над двацет гробища!

Телефонът отново иззвъня.

— Пранг слуша. Ти ли си, Енорме?

— Оставете менеето за себе си — посъветва я шефът Уърд. — Къде се намирате, Пранг? Както чух, статуята ви отново е пропаднала.

— Макар и да не е ваша работа, тръгнах да се повозя. А относно статуята — не се безпокойте. При мен всичко е под контрол.

— Позвъниха ни около десет човека, всички те видели, как статуята преди разсъмване крачала по „Рампарт стрийт“. Пранг, що за номера са тези? Чудовище ли е? Не е ли убиецът, когото търсим?

— Не дрънкайте глупости, Уърд. Това просто е статуя.

— Ние разпределяме постове по целия град, наредил съм да поразят с изстрели целта, ако я забележат.

— Как смеете? Това е собственост на музея!

— Която сама открадна себе си ли? Що за фокуси? Пранг? Има ли някаква машинация със застраховката?

— Свършвайте разговора! — прошепна Бодин.

— Какво?

— Бодин е прав — прошепнах аз тихо — Уърд проточва разговора, за да засече вашия телефон!

— Проклятие! — изключи тя връзката. — А аз кой-знае защо реших, че днес е по-приказлив!

Ние започнахме да обхождаме „градовете на мъртвите“, като се вглеждахме за отворени врати. Екранът на GPS системата върху арматурното табло на колата ми позволяваше да следя за нашето преместване, без да се вглеждам през прозорците, за да не се подлагам на зловещото зрелище от разбягващи се коли и пешеходци, които Пранг задминаваше с облизване.

— А вие уверени ли сте, че звъня именно роботът? — запита тя. — мислех, че той може да се обажда само по време на тези „граждански полумраци“. Веднага пред изгряването на слънцето или залязването на луната.

— Възможно е да се изменя — отвърнах аз замислено. — Той се активира на лунна светлина, но общува само когато дреме. И вижда сънища. Не е изключено да е започнал да спи повече. Или пък ние да сме пробудили в него някакви нови възможности.

Скенер-комуникаторът на Бодин писна.

— Какво ново от Париж? — заинтересува се Пранг, докато запалваше нова цигара и изхвърляше фаса на старата през прозореца.

— Само е потвърждение на това, което знаем — отвърна Бодин, вглеждайки се в екранчето. — В обекта липсва вътрешна анатомия,

полевите структури в псевдо-камъка се захранват от миниатюрна атомна батерия, монтирана в центъра на масата му. Изглежда че са го създали като кристал, а не са го изготвили...

— Но как се е оказал тук? — запита Пранг. — И за какво? Преди половин милион години на земята не е имало хора. Само хоминиди — полухора, които са ловували на стада.

— Разбрах! — възкликнах аз. — Ангелите на Чарли!

— Какъв Чарли? — изуми се Бодин.

— Дарвин. Вече няколко пъти ми се присънваха кошмари за Чарлз Дарвин.

— Това какво е, последното озарение ли? — уточни Пранг.

— Възможно е. Да предположим, че вие искате да ускорите еволюцията. Как ще го направите?

— Смесвайки хромозоми ли? — предположи Пранг, докато небрежно маневрираше между бързащите на изток камиони на „Кока Кола“ и устремените на запад превозни средства на „Пепси“.

Аз бързо отправих поглед към дисплея на GPS, където бяхме изобразени като безобидна мигаща точка.

— Ще направя обкръжаващата среда по-сурова — каза Бодин. — Ще добавя и налягане.

— Съвършено вярно! Да предположим, че сте намерили някакъв вид, например примати, които се намират на границата на възникване на разум, език и култура. Но този вид съвършено не се нуждае от тях. Той прекрасно се е приспособил към живота в своята екологична ниша. Все пак в приматите има някакъв разум и той им стига — те използват огън и даже правят груби оръдия. Видът се е разселил по планетата и се е адаптирал към каквато и да е среда — от екватора до Арктика. А след като се е адаптирал прекрасно...

— ... няма да еволюционира по-нататък — заключи Бодин.

— Това не им е нужно. Ако само... на планетата не се подхвърли убиец. Или убийци. Берсеркъри^[5], които ще започнат неумолимо да преследват този вид. Нещо по-голямо, по-бързо и почти неуязвимо.

— Ангелите на Чарли — съгласи се Пранг. — Разбрах. Оживява само най-приспособилият се. Роботи-берсеркъри, чиито девиз е: „Еволюционирай или ще стане по-лошо!“.

Телефонът в колата иззвъня отново.

— Ако е Уърд, не му давайте да говори дълго — предупредих аз.
— А ако е нашият приятел...

— Пранг слуша. Ало?

— Вие разбрахте всичко — произнесе нисък сънен глас. — А сега ме убийте.

— Какво разбрахте? — попита Пранг, докато продължаваше да подплашва деца и регулировчици по пресечките.

— Да го убием ли? — зададох замижал насрещен въпрос.

— За да мога да си отдъхна — отвърна Енорме. — Ние бяхме дванайсет на брой. Аз съм последният.

— Дванайсет какво? Ангела... тоест работи ли?

По един на всеки ъгъл от вашата планета. Ние преследвахме и убивахме — унищожавяхме слабите, а останалите натиквахме в пещери и студени планини. Прогонвахме ги от прекрасните равнини, където имаше много месо.

— Митът за дракона — промърмори Бодин. — Расова памет.

— Не съществува никаква расова памет — не се съгласи Пранг.

— Врели-некипели — възразих аз. — Какво е културата, ако не расова памет?

— Затова спях хиляда години. И сънувах. Но не можех да говоря. Ксомилчо не може да ме чуе, а той не ме уби.

— Ксомилчо ли? — запуши Пранг нова цигара. — Напомня ми на името на верига магазини.

— А на мен ми напомня олмекско име — каза Бодин. — Този Ксомилчо ли те положи в гробницата?

— И ме спаси от луната. Остави ме да спя и да гледам сънища. Но не ме уби.

— Ние също искаме да спиш и да виждаш сънища — рекох аз. — Къде се намираш?

— В града на мъртвите...

— В кой? — попита Пранг.

— Г-г-града... — започна да заеква Енорме, като повреден компакт-диск. — Н-н-не м-м-ога да ви к-кажа в к-кой...

Изщракване.

— Какво се случи?

— Претоварихме го — каза Бодин. — Ако идеята относно берсекъра е вярна, то Енорме и програмиран да се крие. Той не може да ни каже къде се намира — и ние не сме в състояние да престанем да дишаме.

— Тогава ще ни се наложи да проверим всички гробища! — заяви Пранг и натисна педала на газта.

Аз не поисках да погледна през прозореца, затова извъртях глава и се взрях в мигащата точка на дисплея. Даже и на него, скоростта изглеждаше огромна.

И изведнъж забелязах в горния ляв ъгъл на екрана втора мигаща точка. Неподвижна.

— Тръгвайте на север — наредих. — „Кресчънт стрийт“, на ъгъла с „Цитадел стрийт“.

— Но там няма гробища — запротестира Пранг. — Ново озарение ли имаш?

— Да!

Това и стори за достатъчно. Тя обърна колата на сто и осемдесет градуса, а аз затиснах ушите си, за да не чувам свиренето на не виновните в нищо гуми.

— Проклятие! — процеди Пранг, свивайки от „Цитадел“ към „Кресчънт“.

Аз откряхнах очи и забелязах западнал бизнес-център, състоящ се от заведение за понички, универсални магазини „Старбакс“ и „Уулфорт“, и изоставен кинотеатър.

Нямаше гробище.

— Тук само напразно си губим времето! — разфуча се Пранг.

— Чакайте! — възкликна Бодин. — Погледнете таблото отсреща! Отворих очите си по-широко.

На широката лента над кинотеатъра липсваха няколко букви, но заглавието на последния филм все още можеше да се прочете:

ГРАД Т НА МЪ ТВИ Е.

Ние оставихме колата на паркинга пред „Старбакс“, където БМВ-то не изглеждаше толкова подозрително. Широките врати на главния вход на кинотеатъра се оказаха затворени, но аз се досетих, че изхода от него сигурно се намира отзад и се оказах прав. Също така предположих, че вратата му ще се окаже избита и отново познах.

Вътре беше тъмно. Миризмите на стари пуканки, сълзи, кока-кола и целувки се сливаха в застоял букет. Всички седалки се оказаха демонтирани и продадени (както бях предположил) по кафенета и антикварни магазини, където сега им беше мястото. Енорме лежеше на голи бетонен под, вперил „очи“ в тавана в стил „барок“ — с купидончета, заврънкулки, ангели и чифт горгони.

Аз се приближих до него и докоснах големият му трипръст крак, съвсем като миналия път. И както тогава, той се оказа хладен — като истински камък. Зарадвах се, че е студен и лежи тук, в мрака, където върху него не пада светлина от изгряваща луна.

— Отлично! — прошепна Пранг. — Да живее Вилон и неговото озарение! Дайте ми телефона си, за да позвъня в музея.

— Чакайте — рекох аз. — Възможно е Енорме да поиска да ни съобщи нещо. А той го прави с помощта на телефон.

— Тук мога да спя — прогърмя във високоговорителите на кинотеатъра познат глас. — Тук съм в безопасност.

— Сега ни говори през говорители! — възхити се Бодин. — Очевидно може да се включва към каквато и да е електронна схема. Даже да я изключва. И дори да я захранва с енергия.

— Аз съм последният — съобщи Енорме. — И те искат да ме убиете.

— Кой иска? — попитах аз. — И кой те е направил?

— Създателите. Те са създали нас, за да създадат вас. Те са летели между звездите и са търсели светове, където могат да разбудят живот. Вашият свят тогава не се е казвал Земя. Той изобщо никак не се е наричал. А видът ви е населявал планетата, бил е мълчалив, но силен.

— Силен ли? — удиви се Пранг. — Ние сме били слаби.

— Това е мит — възрази Бодин. — В действителност Ното е бил най-впечатляващия убиец на планетата, даже без да притежава език и култура. Затова пък е имал огън и ръце, тояга и камъни, ловувал е на стада, живеел е където му падне и дори е можел да предизвиква саблезъбия тигър.

— Да — проехтя гласът на Енорме. — Вие сте били царете на зверовете. А ние ви направихме нещо по-значително.

— Направихте ли? — удиви се Пранг.

— За да оживеете, трябваше да ни убиете. А за да извършите това, трябваше да изобретите и усъвършенствувате оръдията си, сътрудничеството в групата и езика си. Да постигнете разбиране. Да ни убивате един след друг. Ловяха ни с тояги и камъни, сриваха върху нас каменни блокове, хвърляха ни в ями и ни погребваха живи. В този танц нямаше сънища. Аз останах последен.

— Но защо не сме намирали никой от останалите? — попита Пранг, запалвайки нова цигара от фасата на предишната.

— Може и да са намерени — отвърнах й аз, тъй като помислих за статуите в Гърция, Индия и Близкия Изток, ала Енорме ме поправи:

— Всичко, което преди това е било твърдо се изпаряваше във въздуха. Веднъж убити, ние ставахме свободни. Връщяхме се в небитието. Това бе краят на нашата болка. И на нашата мисия.

— Ние не искаме да те убиваме — казах аз. — Искаме да те оставим спящ.

— Ксомилчо ме остави да спя. Скри ме от бисерния свят, който ме пробужда. Той ме направи спящ. За векове. Но преди сто години започнах да сънувам.

— Сигурно има предвид радиото! — възкликна Бодин. — След като на планетата са се появили електронни схеми, той се е събудил.

— Мога да виждам сънища само когато спя. И преди сто години ги виждах. Вие ме събудихте и сега почти не гледам сънища.

— Беше наша грешка — рече Пранг. — Но ние ще ти дадем възможност отново да заспиш. В музея ще ти построим специална стая и там ще можеш да спиш вечно.

— Те искат да ме убие — повтори Енорме. — Те искат да дойдат.

— Прекрасно — заяви Пранг. — Те също могат да пристигнат. Аз изстинах.

— Нали не знаем какво представляват — произнесох. — Или какво искат.

— Когато всички умрем, работата ще бъде направена — поясни Енорме. — И създателите ще дойдат.

— Та той е предавател! — досети се Бодин. — Когато загине, господарите му ще узнаят, че ние сме оживели. Той ще им подаде сигнал.

— Това може да се превърне в сигнал за тревога — казах аз. — Ако го убием, те ще разберат че сме еволюционирали. Но като допълнителна информация ще узнаят, че сме запазили способността си да убиваме.

— Накъде клоните? — попита Бодин.

— Възможно е да очакват от нас, че ще запазим последния от роботите. Може да бъде нещо като проверка.

— Имате ново озарение ли? — интересува се Пранг.

— Не трябва да вземаме решение, нали то засяга цялото човечество?

— Те искат да ме убие — повтори още веднъж Енорме, а ехото от гласа му се отрази в стените на кинотеатъра. — Създателите ще дойдат при вас от небесата. И всичко ще свърши.

— Дори не мисли да умираш! — заяви Пранг и ни показва часовника си. — Вече е дванайсет, момчета. Трябва да откараме Енорме в музея преди полицията да го намери. Иначе...

— Твърде късно е — отбеляза Бодин, повдигайки глава.

И аз чух шума от увисналия над нас вертолет.

— Проклятие! — процеди Пранг. — Костваше ни...

Шумът от вертолета заглуши гласа й. Ние с Бодин безпомощно разменихме погледи. Затропах по покрива, стъпките се преместиха към пожарния изход. На улицата завиха сирени.

БУУМ-М! Вратата на резервния вход се отвори.

— Назад! Заложниците да се отдръпнат назад!

— Уърд! — изкрещях аз. — Ние не сме заложници! Не стреляйте. Знаем какво представлява това нещо. То е...

— Известно ми е какво е. Чудовище! — изкрещя Уърд, излязъл пред хората си с мегафон в ръката. — Напред!

Вратата на главния вход рязко се разтвори и в залата нахлуха въоръжени ченгета в бронирани жилетки. Двама от тях държаха в ръце противотанкови гранатомети.

— Не стреляйте! — заповяда Пранг, хладнокръвно прикривайки с тяло Енорме. — Уърд, мога да обясня всичко!

— Не те съветвам да хитруваш с мен! — извика той в отговор.

— Не е хитруване! Работата е от общонационална важност. Даже международна, по дяволите! И ни е нужна помощта ви, шефе.

Ключовата дума се оказа „шеф“.

— Не стреляйте, момчета! — извика Уърд и бойците от специалните части отпуснаха оръжието.

— Едва успяхме! — прошепнах на Бодин, когато Пранг хвана Уърд под ръка и го отведе встрани.

Тя му говореше нещо, бавно и тихо, като първо показваше към Енорме, после към тавана, след това отново към Енорме.

Лицето на Уърд стана озадачено, после скептично, след това изумено. Бодин ми се усмихна и ние облекчено въздъхнахме.

Твърде рано.

Зад гърбовете на Уърд и Пранг, през очертанието на избитата врата на задния вход, аз можех да виждам празния паркинг и силуетите на дърветата на фона на изгряващата луна. Сребристата светлина заливаше бетонния под като разлята боя.

— Уърд! Пранг! Затворете вратата! — изкрещях.

Но закъснях. Зад гърба ми раздаде стон.

— Не! — дочух собствения си вопъл, когато Енорме стана.

Очите му с големина на панички засветиха и във високоговорителите на празния салон прогърмя:

— Убийте ме...

ТРАХ-ТА-ТА-ТА!

ДРЪН! БАМ!

Изпицяха куршумите, рикоширали от псевдо-камъка. Енорме се завъртя в гротесков танц. В очите му беше застинала молба, а късите му ръце се протягаха към вратата и лунната светлина...

— Не стреляйте! — закрещях аз.

БУХ-БУХ!

Зданието потръпна от взрива на противотанков снаряд. Енорме се завъртя за последен път... и по бетонния под се разлетяха пръски от отломки.

— Не! — почти заплаках аз и се препънах, падайки на колене.

Всичко свърши.

Внимателно, с малки стъпки, Уърд и Пранг се примъкваха към безформената купчина от парченца псевдо-камък. Бодин ми помогна да се повдигна и аз се присъединих към тях.

— Що за дяволщина... — промърмори Уърд.

Отломъците започнаха да димят като късчета сух лед. Изпарявайки се, Енорме изчезваше. Съхранявайки изумено мълчание, ние наблюдавахме ставащото, докато всички парченца не изчезнаха, сякаш никога не са съществували.

— Каква беше тази дяволщина? Призрак ли? — попита Уърд, гледайки към мен почти с уважение.

Аз поклатих глава и се отдалечих към разтворената врата. Не можех да му отговоря. Дори нямах сили да го погледна.

— Това беше робот! — ревна Пранг и сърдито извади от кутията последната си цигара. — От космоса. Безценен експонат, който вие, идиоти, унищожихте!

— Бил е оставен преди половин милион години, за да ускори нашата еволюция — обясни Бодин. — И да подаде сигнал на своите създатели, че накрая сме успели да го унищожим.

— Какво пък, ние несъмнено го направихме — удовлетворено констатира Уърд. — Както ми се струва, успешно преминахме изпитанието.

— Не — възразих аз.

Почти приближаваше полунощ. Излязох на улицата, минавайки покрай озадачените ченгета и погледнах към милионите студени звезди, разсеяни като стъклени парченца по черния под на вселената.

Безумно ми се допуши, защото се замислих какво представляват създателите и какво ще правят с нас, когато се завърнат.

— Не — повторих, без да се обръщам към никого. — Мисля, че провалихме тази работа.

[1] GPS (Global Positioning System) — система с висока точност за определяне на географските координати, работеща чрез глобална спътникова връзка. В комплект с автомобилния компютър показва в реално време местонахождението на превозното средство на картата, показана на дисплея — Б.пр. ↑

[2] Фаза на залязване (изгряване) на Слънцето, която завършва, когато центърът на Слънцето потъне зад хоризонта на 6 градуса — Б.пр. ↑

[3] Chez Toi (фр.) — При теб — Б.пр. ↑

[4] Както вече са разбрали читателите, Бодин е прекалено патриотично настроен: цитираните фрази действително принадлежат

на А. Кларк и У. Шекспир — Б.пр. [↑](#)

[\[5\]](#) Берсеркър — обзет от бойна ярост, изпаднал в състояние на полутранс древен скандинавски воин — Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.